

Seks viktige spørsmål om krigen i Ukraina

Krigen mot Ukraina reiser en rekke store spørsmål. Aktivister og antiimperialister har fått mange forskjellige spørsmål ute på gata, under aksjoner og aktiviteter mot den russiske krigen. Vi ser også at alle slags revisjonister, opportunister og sosialdemokrater sprer uklarhet og usikkerhet om karakteren til angrepskrigen og motstanden til det ukrainske folket.

Det er riktig og viktig å utvikle kampen mot den russiske angrepskrigen videre. Antiimperialister kan ikke slå seg til ro med at slik motstand i Norge i dag domineres av borgerlige NATO-tilhengere. Vi har utformet denne teksten som et bidrag til å utvikle denne kampen, og også hatt fremtidige kamper mot imperialismen i mente. Spørsmålene som reiser seg i forbindelse med krigen mot Ukraina, vil bli relevante også i fremtidige kriger.

Det situasjonen krever er verken en pro-NATO-bevegelse eller en nøytral «fredsbevegelse». Det som må stå på agendaen er antiimperialistisk mobilisering som fordømmer russisk imperialisme, krever en slutt på den imperialistiske krigen og samtidig fordømmer den skitne rollen USA-imperialismen og NATO-land spiller i Ukraina. Dette må i Norge særlig inkludere fordømmelsen av norsk imperialisme. Det trengs en bevegelse som verken ber om NATO-våpen til Zelenskiy eller fordømmer den ukrainske nasjonens rettferdige motstands- og frigjøringskrig.

Det må her understrekes at karakterer som Jonas Gahr Støre ikke er allierte av virkelige antiimperialister, ei heller isolert sett i kampen mot russisk imperialisme. Statsministeren for den krigsforbryterske norske imperialismen kan ikke være en del av en antiimperialistisk front. Det må også understrekes at nordisk militært samarbeid ikke er et

nøytralt alternativ til NATO og USA-imperialismen. Nordisk militært samarbeid kan ikke under dagens forhold innebære annet enn en koordinasjon av nordiske imperialister, med brodd mot verdens undertrykte land og i tjeneste for nordisk og britisk imperialisme, samt USA-imperialismen. Virkelige antiimperialister må kreve norsk utmeldelse av NATO, uten forbehold, og uten å søke å erstatte dette med nærere samarbeid med de andre nordiske imperialistene. Noen svarer med at dette ikke er realistisk, men valgene Finland og Sverige tar nå, viser at nordisk «forsvarssamarbeid» som alternativ til NATO er minst like urealistisk.

I denne forbindelse tar vi utgangspunkt i analyse og syntese fra den internasjonale kommunistiske bevegelsen, som gir oss en vitenskapelig forståelse av situasjonen. Vi trekker i teksten frem seks særlig viktige spørsmål som vi ønsker å svare på, og vi henviser også til andre tekster vi anbefaler å studere for å få en korrekt retning for den antiimperialistiske kampen.

1. Hvorfor er det russiske angrepet imperialistisk?
2. Hvorfor ikke støtte Zelenskiys regjering?
3. Hvorfor støtte det Ukrainske folkets motstandskamp?
4. Hvorfor motarbeide våpeneksport til Zelenskiys regjering?
5. Hvorfor fordømme USA, NATO og Norges rolle i Ukraina?
6. Hva er hovedmotsigelsen i Ukraina nå?

1. Hvorfor er det russiske angrepet imperialistisk?

Tjen Folket Media har tidligere publisert en lengre artikkel som forklarer hvorfor Russland er imperialistisk, og dermed hvorfor angrepet mot Ukraina er en imperialistisk krig. Russland var blant verdens imperialistiske stormakter allerede i 1916, som påvist av Lenin i hans klassiske verk *Imperialismen*. Imperialismen er kapitalismens høyeste fase,

som verden gikk inn i rundt 1900, og denne kjennetegnes først og fremst av at den deler verdens land i to. På den ene siden imperialistene, som undertrykker og utbytter alle andre land.

Vi understreker at innenfor det imperialistiske verdenssystemet finnes det ikke noen tredje kategori av land. Det eneste alternativet til å være imperialist eller undertrykt nasjon, er å bryte ut av imperialismen gjennom nydemokratisk revolusjon, for undertrykte land, eller sosialistisk revolusjon for imperialistiske land. I en periode etter andre verdenskrig hadde en tredel av verdens land etablert en sosialistisk leir gjennom slike revolusjoner. Men så lenge man ikke er sosialistisk (eller folkedemokratisk eller nydemokratisk) og dermed under proletariatets herredømme, er man enten hovedsakelig imperialist eller hovedsakelig undertrykt nasjon.

Da Krustsjov konsoliderte sitt kupp i Sovjetunionen i 1956, og ytterligere befestet dette i de påfølgende 5-6 årene, ble dette sosialistiske landet omdannet til et imperialistisk land. De allierte folkedemokratiene og de ikke-russiske sovjetrepublikkene, gikk fra å være folkedemokratiske eller sosialistiske frigjorte land, til å bli kolonier og halvkolonier for den russiske sosialimperialismen. Etter revisjonismens sammenbrudd i 1989-1991, ble den russiske kontrollen over koloniene og halvkoloniene svekket eller tilnærmet fullstendig utradert. Andre imperialister, hovedsakelig USA, men etterhvert også Tyskland, Storbritannia, Frankrike og Kina, intensiverte sin rivalisering med russisk imperialisme i et bredt belte av slike land, fra Østersjøen via Øst-Europa og Kaukasus, til Sentral-Asia. Det samme skjedde også i Afrika (for eksempel Libya, Somalia og Etiopia) og i Vest-Asia (Jemen, Syria).

Like fullt fortsetter Russland å være en imperialist. De har sannsynligvis verdens største atomvåpenarsenal, og er dermed en militær (atom-)supermakt. De har «leiesoldater» og annet militært personell og baser i en rekke andre land i Europa,

Asia og Afrika. De har en relativt sterk økonomi (blant verdens 10-12 største bruttonasjonalprodukt), som kontrolleres av den russiske staten og russiske monopolkapitalister, ikke av utenlandske imperialister. Russland er blant verdens største eksportører av olje, gass, mineraler og våpen. Borgerskapet i undertrykte land i den tredje verden som eksporterer slike varer, har ikke kontroll over sitt eget politiske og økonomiske system, men det har det russiske monopolborgerskapet.

I det minste har de like stor kontroll over sitt eget land, som de andre imperialistiske stormaktene Kina, Tyskland, Storbritannia, Frankrike og Japan. Bare USA har kvalitativt større kontroll over eget domene, men det er fordi USA-imperialismen er verdens eneste hegemoniske supermakt. At alle land handler med hverandre og at alle imperialister til en viss grad ikke bare penetrerer halvkolonienes politikk og økonomi, men også hverandres, endrer ikke hva som er hovedsakelig her. Det er en kvalitativ forskjell på imperialister og undertrykte nasjoner, og ser vi på maktforholdene hører Russland åpenbart til i kategorien med de andre imperialistene, og ikke med for eksempel de afrikanske eller latinamerikanske landene.

Videre ser vi at russisk økonomi er dominert av de store monopolene, og særlig statsmonopolene, og at disse har en vesentlig kapitaleksport til Øst-Europa, Sentral-Asia, «Midtøsten» og Afrika, at de smelter sammen med statsapparatet, at de rivaliserer med andre imperialister i alle de nevnte regionene, at denne rivaliseringen har et militært aspekt (ikke bare i Ukraina, men også i Mali, Libya, Syria, Den sentralafrikanske republikken osv.) og at Russland åpenbart spiller i "toppdivisjonen" militært, politisk og økonomisk i verden.

Ukraina derimot, tilhører de undertrykte landene. De er en halvkoloni for hovedsakelig USA-imperialismen, og var tidligere en koloni for sovjetisk sosialimperialisme og

deretter halvkoloni for russisk imperialisme. I Ukraina i dag er hovedmotsigelsen mellom den undertrykte nasjonen Ukraina, og invasjonsmakten og okkupanten Russland. De står på hver sin side av hovedmotsigelsen i vår tid: imperialismen og de undertrykte nasjonene, og på hver sin side i en fullskala krig.

Kort oppsummert: Russland er åpenbart en av verdens imperialistiske land. De er ikke lenger en del av den første verden, de hegemoniske supermaktene, hvor USA har vært alene siden Sovjetunionens sammenbrudd, men de er en del av den andre verden, sammen med land som Kina, Tyskland, Japan, Frankrike og Storbritannia. Her finner vi også mindre imperialister, som Italia, Spania, Nederland og de nordiske statene (som Norge), men vi vil regne Russland som en stormakt i motsetning til de små imperialistene. Angrepet på Ukraina er en imperialistisk stormakts angrep på en undertrykt og utbytta nasjon i den tredje verden.

Les mer:

[Hvorfor Russlands krig er en imperialistisk krig](#)

2. Hvorfor ikke støtte Zelenskiys regjering?

Zelenskiys regjering er et resultat av hendelsene i 2014, hvor den russisk-lojale presidenten Janukovitsj ble avsatt gjennom opptøyer på gata i samspill med opposisjonen i parlamentet. Denne opposisjonen, og de fascistiske paramilitære gruppene på gata, som Høyre Sektor, opererte og opererer den dag i dag hovedsakelig i tjeneste for USA-imperialismen, samt delvis andre imperialister som Tyskland. Disse hendelsene tok form av et de facto kupp, på grunnlag av væpna kamp i gatene og støtte fra utlandet. President Janukovitsj, med sin sosiale maktbase hos oligarker og befolkning øst i Ukraina, måtte flykte fra

Ukraina og dro i eksil til Russland.

I forlengelsen av kuppet ble det etablert et regime der et fascistisk parti (Svoboda) deltok i regjering med flere representanter, og hvor fascistiske paramilitære grupper, som Høyre Sektor og Azov-bataljonen, etterhvert ble inkorporert i statsapparatet og landets væpna styrker. I 2015 vedtok dette regimet flere «dekommuniseringslover», hvor flere partier og en rekke symboler ble forbudt. Et av partiene, det dominerende revisjonistpartiet, har historisk vært et av de store partiene i landet med oppslutning helt opp mot 25 prosent på sitt beste. Med andre ord var disse lovene et storstilt angrep på de borgerlig-demokratiske rettighetene. Per 2022 har Zelenskiy forbudt 11 nye partier, hovedsakelig fra venstresida. Den borgerlig-demokratiske «legitimiteten» er dermed i liten grad til stede.

Bak Zelenskiy står en rekke ukrainske oligarker, en fraksjon av borgerskapet som er orientert vestover mot USA og andre vestlige imperialister. Den fremste av disse oligarkene er [Igor Kolomojskij](#). Han er en av Ukrainas aller rikeste menn (nummer 2 eller 3 hevdes det), og han finansierte presidentkampanjen og partiet til Zelenskiy. Også utenlandske imperialister har bidratt i valgkampene med penger via diverse NGOer. Finansieringen er kalt ulovlig fra flere hold, da det blant annet skjedde med minimalt innsyn og med forskjellige fordekte metoder. Regjeringen til Zelenskiy består forøvrig stort sett av næringslivstopper og gamle korrupte politikere, samlet under nytt partinavn («Folkets tjener»). Likevel deltok rekordfå velgere i forrige parlamentsvalg; knapt 50 prosent av de stemmeberettigede. I tillegg var det umulig for mange velgere på Krim og i Donetsk og Luhansk å delta. Dermed ser vi klassekarakteren til regjeringa, dens forbindelse til imperialismen, hovedsakelig USA-imperialismen, og den manglende legitimiteten også i henhold til grunnleggende borgerlig-liberale lover og regler.

Kort oppsummert: Zelenskiy er gallionsfigur for et regime

etablert på grunnlag av et kupp i 2014, finansiert og dirigert av oligarker og vestlige imperialister, hovedsakelig USA-imperialismen, hvor væpna fascistiske grupper spilte en sentral rolle i kampen om gatene, som fra begynnelsen og til denne dag systematisk har undergravd de formelle borgerlig-demokratiske rettighetene og har forbrutt seg både mot menneskerettighetene og landets egne lover og regler. Regimet representerer på ingen måte de nasjonale interessene til det ukrainske folket. Kommunistenes motstand mot Zelenskiy er ikke basert på at han forsvarer den ukrainske nasjonen, men tvert om at han representerer en landsforrædersk regjering som har solgt seg til USA-imperialismen, som er villig til å selge deler av landet til russisk imperialisme for å få et «kompromiss», og som bruker massenes dyrebare blod som en brikke i disse forhandlingene. Dette er igjen uttrykk for at borgerskapet ikke er i stand til å lede nasjonale demokratiske revolusjoner lenger i vår tid, i den imperialistiske epoken. Bare proletariatet er i dag i stand til å lede slike kamper til full seier.

Til sist: Det er ikke for oss noe ekstraordinært ved å støtte nasjonal motstandskamp uten å støtte landets president og regjering. Kommunistene har hatt samme holdning til motstandskampene i Afghanistan, Irak, Syria og Libya. Der har kommunister fordømt imperialistisk aggresjon og støttet folkets rett og plikt til å slåss med alle midler mot denne, uten å støtte verken Taliban, Saddam Hussein, Assad eller Gaddafi. Kommunistene har også fordømt USA-imperialismens nye intervensjoner i Syria og Irak, uten å støtte Daesh (IS). Det er ikke kommunistene som ender med paradoksale og selvmotsigende standpunkt, men derimot de som støttet NATOs bombing av Libya og nå fordømmer den russiske angrepskrigen «fordi den bryter folkeretten», eller de som støtter Zelenskiy helhjertet, men ikke ga samme støtte til Gaddafi.

Les mer:

[Ukraina: Zelenskiy forbyr venstrepartier og væpner fascister](#)

3. Hvorfor støtte det ukrainske folkets motstandskamp?

For det første har alle nasjoner innenfor den borgerlig-demokratiske internasjonale folkeretten, sanksjonert av FN, rett til å forsvare seg mot invasjon. For det andre, og viktigere for oss, er kommunistene tilhengere av nasjonenes selvvråderett og suverenitet. Kommunistene ser det som en rett og plikt for nasjoner å frigjøre seg fra imperialismen, og føre nasjonal frigjøringskrig mot imperialistisk aggresjon.

Innenfor den proletariske verdensrevolusjonen er det to hovedstrømninger: Den første er proletariatets bevegelse, den ene siden av kampen mellom proletariatet og borgerskapet, og den andre strømmningen er den nasjonale demokratiske bevegelsen, som kjemper for å frigjøre undertrykte nasjoner fra imperialistisk undertrykking. Førstnevnte er den ledende strømmningen, sistnevnte er hovedstrømmningen som omfatter hoveddelen av verdens folk: massene i den tredje verden. Ukrainas nasjonale frigjøringskamp inngår i den andre strømmningen. Dermed er et nederlag for russisk imperialisme gunstig for alle verdens folk og for utviklingen av verdensrevolusjonen som helhet.

Videre er fred basert på et råttent kompromiss ingen reell eller varig fred. En slik «fred» er kirkegårdens fred, det er en fred på overflaten hvor motsigelsene under overflaten består, og hvor konflikten med nødvendighet vil blusse opp på nytt igjen og igjen. Vi ser i Afghanistan, Irak, Somalia og andre land, hvor den såkalte «freden» fører undertrykte land. Et kjent slagord er «ingen fred uten frihet», og formann Mao lærer oss at nasjoner vil ha frihet. Dette er slagord med stor sannhet, og konkret gyldighet. En «fred» med Russland, på russiske imperialistiske premisser, betyr ufrihet for Ukraina, og det vil føre til ny krig i framtida. Det eneste som kan garantere varig og reell fred, er nydemokratisk revolusjon, det vil si nasjonal-demokratisk frigjøringskrig under

proletarisk ledelse. En fredsavtale mellom Zelenskiy og Putin nå, blir en [pyrrhosseier](#) for de som vil ha virkelig fred.

Les mer:

[Leve den ukrainske nasjonens motstand mot imperialismen!](#)

4. Hvorfor motarbeide våpeneksport til Zelenskiys regjering?

Det store problemet i Ukraina er ikke mangel på våpen. De viktigste problemene handler om ledelse uttrykt i politikk, moral, strategi og taktikk. Den borgerlige og reaksjonære ukrainske regjeringen fører en hovedsakelig regulær krig mot en militær-teknisk og materielt overlegen fiende, noe som historisk har vist seg å ikke fungere. I stedet for å utvikle geriljakrig, i stedet for å utvikle folkekrig, det vil si krig under proletariatets ledelse gjennom sitt kommunistiske parti, anvendes en form for krigføring som er maksimalt kostbar økonomisk, militært og ikke minst menneskelig. Den menneskelige tragedien i krigen mot Ukraina fordypes altså av den strategien som ukrainske myndigheter har valgt, med stillings- og skyttergravskrig mot en fiende som har mer militært personell og materiell, samtidig som den ikke kan lede til varig seier.

Vi må her peke på to viktige forbehold. For det første er det ikke slik at geriljakrig og partisankrig er fraværende på ukrainsk side i dag. Krigen er ingen *absolutt* regulær krig. Det er tvert om i tråd med krigen slik vi kjenner den i vår tid, bekreftet gjentatte ganger i løpet av det 21. århundre, at også dagens krig i Ukraina har karakter av «folkekrig» i borgerlig militærteoretisk forstand. Hele folket, med unntak av de som har flyktet, inkorporeres enten frivillig eller ufrivillig i krigen. Dessuten opererer den ukrainske hæren, inklusive paramilitære grupper og fascistiske legioner, delvis

bak fiendens linjer og anvender tidvis partisan- eller gerilja-former for krig. Dermed må vi slå fast at det er en hovedtendens til regulær krigføring, konsentrert rundt å holde byer og andre strategiske punkter, men at det også er en underordnet tendens til geriljakrig. For det andre er Ukrainas militærapparat underlegen det russiske materielt sett, men de får en stadig strøm av materiell og finansiering fra USA-imperialismen, NATO-land og andre imperialister. Dermed blir ulikheten mellom de to partene redusert, noe som gjør den regulære krigføringen både mer forståelig og anvendelig.

Uansett er det strategien og taktikken regjeringen har valgt, eller kanskje måtte velge på grunn av sin klassekarakter, som gjør at deres utenriksminister sa at de tre tingene de trenger er «våpen, våpen og våpen». Formann Mao lærer oss at det avgjørende i krig ikke er våpen, selv om våpen er viktig, men folk. Et overdrevent fokus på våpnene dømmer folket til enorme tap, i en krig mot en fiende som er materielt overlegen. Derimot har land etter land vist at de kan beseire en slik fiende, senest i Afghanistan, men at det betinger asymmetrisk krigføring hvor fienden «lokkes inn på dypet» og kveles i en langvarig krig. Om krigen i Ukraina fortsetter å utvikle seg, er det stor mulighet for at det er nettopp her det vil ende. Flere militære eksperter har skrevet om muligheten for en svært langvarig krig i Ukraina, og nødvendigheten av at det vil utvikles geriljakrig eller partisankrig bak fiendens linjer. En slik krig kan føres til seier for Ukraina og nederlag for Russland. Det er mer tvilsomt at dagens tendens til regulær stillingskrig kan få dette resultatet, og flere valg regjeringen har tatt, for eksempel omfattende evakuering, står i veien for å utvikle geriljakrigen i sann forstand.

Derneft har alle bidrag, økonomiske og militære, fra USA-imperialismen og europeiske imperialister, en prislapp. Selv om disse gis som «donasjoner», er de på ingen måte gratis. Disse leveransene binder Zelenskiys regjering og statsapparat tettere og tettere til USA, Tyskland og andre imperialister.

Prisen betales i første omgang med det ukrainske folkets blod, men vil i framtiden bli betalt med deres «størknede svette», med råvarer, arbeidskraft og økt utenlandsk kontroll over Ukrainas økonomi og politikk. Om krigen ender, uansett på hvilken måte, vil US-amerikanske og andre vestlige selskaper rykke inn der Zelenskiy-regjeringen har kontroll, for å gjenoppbygge landet i sitt bilde. Ukrainske vestlig-allierte oligarker og vestlige imperialister er de som vil tjene på dette, og det ukrainske folket vil betale på nytt, men nå med svette og tårer.

For å konkretisere dette punktet noe mer: Ukraina skylder fra før krigen hundretalls millioner dollar til Verdensbanken (dominert av USA), USA og andre imperialister og finansinstitusjoner. Per 2020 var Ukrainas utenlandsgjeld på over 50 milliarder dollar. I mars 2022 har Verdensbanken mobilisert en «nødpakke» på til sammen 700 millioner dollar, hovedsakelig i lån og garantier, fra Verdensbanken selv samt fra land som Japan og Canada. EU har «gitt» milliarder av euro i «nødlån». Alt dette skal betales tilbake, vel og merke så lenge Ukraina ikke blir fullstendig underlagt russisk imperialisme. Våpenleveransene får dermed også karakter av å være en investering i å få pengene som lånes ut tilbake. I tillegg kommer gjenoppbygging av byer, bedrifter og hele samfunnet, finansiert av vestlige banker og kanskje også utført av vestlige monopolselskaper. I det hele tatt vil Ukraina, om Zelenskiy oppnår en fredsavtale, være fullstendig prisgitt sine «gode hjelpere». Ingenting er gratis i imperialismen.

Videre viser vi til analysen av Zelenskiys regjering. Dette er ikke en regjering som virkelig representerer den ukrainske nasjonens interesser, men helt andre interesser, stikk i strid med det ukrainske folkets håp og interesser.

Les mer:

[Ukraina: Eks-CIA-offiser om eventuell geriljakrig i Ukraina](#)

5. Hvorfor fordømme USA, NATO og Norge sin rolle overfor Ukraina?

Vi fordømmer i dagens situasjon først og fremst den russiske imperialismens invasjon. Derneft forsvarer vi på ingen måte den russiske imperialismens underordning av Ukraina fra 1991 til 2014. Kommunistene bekjemper «innflytelsessfærer» som uttrykk for imperialistisk konkurranse og samarbeid. Vi er ikke tilhengere av en «fredsbevegelse» som søker balanse og likevekt mellom imperialistene. Som sagt er en imperialistisk fred kirkegårdens fred, og «Pax Americana» er i likhet med «Pax Romana» fred for herskerne, altså ufrihet, underordning, utbytting og lidelse for alle de som herskes over. Å etablere fred innenfor og mellom imperier, er bare midlertidig «stabilitet» som med nødvendighet vil kollapse i ny krig.

Innenfor denne forståelsen ser vi på USA-imperialismens offensive fremferd i hele den gamle sosialimperialistiske «innflytelsessfæren» siden 1990, hvor NATO gjennom østutvidelser har krøpet stadig nærmere Russlands grenser og deres indre linjer for forsvar. USA-imperialismens dominans i mange av Sovjets gamle kolonier er blitt stadig sterkere. I tillegg har tysk, fransk, kinesisk, britisk og annen imperialisme, i konkurranse og samarbeid med USA-imperialismen og russisk imperialisme, også operert i denne sfæren. Alle imperialistene bærer dermed et ansvar for situasjonen i Ukraina. De er alle ute etter det samme: økonomisk, politisk og militær dominans over den undertrykte nasjonen Ukraina, og andre undertrykte nasjoner i regionen.

Det er hevet over enhver tvil at USA-imperialismen har bidratt vesentlig, sammen med tysk imperialisme, til situasjonen i Ukraina. Dette så vi i den såkalte «oransjerevolusjonen» i 2004, i «Euromaidan»-bevegelsen i 2014, og under opptakten til dagens fullskala invasjon. De som sier at *bare* Russland har ansvar, opptrer utilgivelig naivt og en slik analyse kan bare føre til flere svik mot det ukrainske folket. De som ser de

nevnte bevegelsene i Ukraina som rene folkelige bevegelser, uten noen form for imperialistisk innblanding, eller overser den borgerlige ledelsen, gjør seg skyldig i samme naivitet. Disse ser vekk fra at politiske bevegelser må ha ledelse, og hva slags ledelse disse bevegelsene hadde og har i Ukraina. Dette kan vi si uten å fordømme massenes rett til å gjøre opprør. Opptøyene i 2014 hadde også karakter av rettferdig folkelig opprør. Slike opprør har vår oppriktige og uforbeholdne støtte, samtidig som vi fordømmer fascistene, de korruperte borgerlige lederne og imperialistenes intriger og spill, som setter masser opp mot masser.

Til sist under dette punktet: Om man mener fred er det viktigste, kunne man sagt at USA burde ha respektert Russlands krav om at Ukraina ikke skulle bli NATO-medlem. Enkle garantier kunne kanskje ha bidratt til en midlertidig diplomatisk løsning. Selv tror vi dette bare kunne tjent til å utsette eskaleringen av krigen, men de som hevder fred er viktigst, burde i det minste klandret USA og andre NATO-land for å ikke gi denne garantien. Om USA-NATO og EU-stormaktene bare brydde seg om fred i Europa, ville slike garantier vært lette å gi. Dessverre har mange, også progressive mennesker, kjøpt narrativet og propagandaen fra USA-imperialismen og alle dens medier. Nå sier noen av disse at bare Russland har et ansvar, og de angriper russisk imperialisme, uten å adressere USA-imperialismen og europeiske imperialister. Noen hevder til og med absurd nok at man må alliere seg med USA-imperialismen for å bekjempe Putin fordi han er «vår tids Hitler». Det er nesten synd at Trump er ute av Det ovale kontor, for det ville kledd disse karakterene å bli tvunget til å utbasunere sin «antifascistiske» allianse med president Trump, og forsøke å selge inn dette som en linje for venstresida.

6. Hva er hovedmotsigelsen i Ukraina nå?

Når det foregående er sagt, må vi slå ettertrykkelig fast at hovedmotsigelsen i Ukraina er nasjon-imperialisme,

konkretisert i motsigelsen mellom den ukrainske undertrykte nasjonen og den angripende russiske imperialismen. Ved den militære fullskala invasjonen ble dette uten tvil hovedmotsigelsen i landet. Alle andre motsigelser underordnes denne, og deres utvikling vil domineres av utviklingen av hovedmotsigelsen. Den intra-imperialistiske motsigelsen, mellom særlig Russland og USA, men også motsigelsene som involverer Tyskland, Frankrike, Kina og andre imperialister, inntar en sekundær rolle i forhold til hovedmotsigelsen. Det er viktig med klarhet i dette spørsmålet, for å forstå hva som skjer og trekke de riktige konklusjonene som leder frem til de korrekte slagordene, til korrekt propaganda og agitasjon, og til en best mulig strategi og taktikk hvor man unngår store feil. En feil i dette spørsmålet kan for eksempel lede til standpunktet om at man «ikke støtter noen av partene» i krigen, og at man ønsker en «raskest mulig fred», eller «fredsavtale for enhver pris».

Vår påstand er at de som ikke forstår hva som er hovedmotsigelsen, som ikke helhjertet støtter det ukrainske folkets nasjonale motstandskrig, gjør seg skyldig i en alvorlig politisk feil. Årsaken er ikke nødvendigvis dumskap eller manglende politisk teft, men at de ikke har grepet på marxismen, i dag marxismen-leninismen-maoismen, og dermed ikke kan anvende denne til å forstå situasjonen for å utvikle propaganda og agitasjon, taktikk og strategi, som samsvarer med de objektive forholdene. Dette er et problem allerede i dag, men vil bli et enda større problem i framtida. Krigen mot Ukraina blir på ingen måte den siste krigen, og i de kommende krigene vil mange av de samme spørsmålene reise seg på nytt.

De som ikke har klare svar på disse spørsmålene, vil leve konstant i «hendelsenes vold». De vil drive rundt som en skute uten ror eller seil på opprørt hav. De vil henledes til å reagere blindt på det som til enhver tid skjer, og de vil drive hit eller dit, fullstendig prisgitt strømmen og vinder de ikke selv kan kontrollere. De har ingen alternativer å

sette frem for massene. Alt de kan tilby er bønner til imperialistene om å «la det gå fort». «Heller urettferdig fred enn rettferdig krig». De vil drive seg selv inn i nedstemthet, og alle som orker å lytte til dem vil smittes av den samme nederlagsstemningen og det samme mismotet.

Spørsmålet om hovedmotsigelsen er ikke et spørsmål av akademisk interesse. Vi må gripe hovedmotsigelsen, og hovedsida i denne, for å kunne handle mest mulig korrekt og rett, i samsvar med de objektive forholdene og utviklinga av disse. Det gjør det rett og slett mulig å prioritere, og den som ikke prioriterer og vektlegger korrekt, er dømt til nederlag.

«Det er mørkest når det nærmer seg daggry»

Lenin slo fast i 1920 at i kapitalismens monopolistiske stadium (imperialismen) er «imperialistiske kriger ... absolutt uunngåelige (...) så lenge den private eiendomsrett til produksjonsmidlene består». Dette er bekreftet hvert år, hver måned, hver uke, hver dag siden den gang. Denne sannheten har sine groteske milepæler i verdenskrigene 1914-1918 og 1940-1945, uten å glemme Koreakrigen, Vietnamkrigen, Afghanistan, Irak og en rekke andre brutale kriger. Det blir ingen fred før imperialismen feies vekk fra jordens overflate, og dette kan bare skje gjennom proletarisk revolusjon, som i vår tid må ta form av folkekrig. Å tryggle herskerne om fred var fåfengt overfor Romerriket, overfor Djengis Khan, overfor de russiske tsarene, Adolf Hitler og Richard Nixon. Det er om mulig enda mer fåfengt i dag.

Kommunistene, det vil i dag si marxist-leninist-maoistene, er overbevist om at imperialismen vil feies vekk, og også at vi nå har gått inn i *en ny periode* av den proletariske verdensrevolusjonen. Dermed står revolusjonen, det vil si folkekrigen, på agendaen i hele verden. Det er ikke et

spørsmål om, men et spørsmål om *hvor lang tid* det vil ta. Sosialismen vil komme uavhengig av menneskers vilje, men hvor lang tid det vil ta avhenger helt og fullt av oss, av deg og meg, og denne innsikten må mane og kalle hver enkelt til kamp.

Imperialismens brutalitet og barbari, de enorme lidelsene den påfører folk, må ikke føre til at vi blir motløse og henfaller til håpløshet. Vi må tvert om se at krisene og krigene er uttrykk for dette systemets iboende svakhet, og dermed for dets fremtidige fall. Og vi må se intensiveringa av krigene og krisene som et uttrykk for at dette fallet nærmer seg.

Les også:

[*Kommunistenes standpunkt til krigen mot Ukraina*](#)

[*Intensivér kampen mot Russlands angrepskrig!*](#)

[*Ukrainas historie og dagens konflikt*](#)

<http://arkiv.tjenfolket.no/Sentralt/view/11515.html>

Referanser

[Imperialismen – Tjen folket – kommunistene i Norge](#)

[Analyse: To måneder med krig i Ukraina](#)

[Commentary: Ukraine's neo-Nazi problem | Reuters](#)

[We just got a glimpse of how oligarch-funded militias could bring chaos to Ukraine](#)

[Countries by GDP: The Top 25 Economies in the World](#)

[Verdensbanken øker lån til Ukraina – Siste nytt – NRK](#)

[EU-parlamentet vedtar milliardstøtte til Ukraina – VG Nå: Nyhetsdøgnet](#)

[World Bank Mobilizes an Emergency Financing Package of over \\$700 million for Ukraine](#)

[Calls for Ukraine debt relief grow as IMF and World Bank provide fresh loans amidst crisis – Bretton Woods Project](#)

[Felles uttalelse mot de nordiske imperialistene – Tjen Folket Media](#)

[Joint Expeditionary Force og imperialistisk rivalisering i Norden – Tjen Folket Media](#)

[Ukraina: Bakgrunn for invasjonen – en varslet tragedie? – Tjen Folket Media](#)

[Ukraina: Også økonomiske interesser for russisk imperialisme – Tjen Folket Media](#)

[Ukraina: Hva er situasjonen etter tre uker med krig?](#)

[Ukraina: Sannheten er krigens første offer – Tjen Folket Media](#)

[STRIDES OM KRIGEN | Klassekampen](#)

[Open strid i Raudt-leiinga | Klassekampen](#)